

Lackfi János:
SZÓ-LÉPCSŐN A MAGAS ÉGIG

Mennyi láthatatlan hullám
a levegő tengerén!
Gyűrűzik és tovakúszik
fodrozódó, lenge fény.

Felhők közt és vad viharban,
s ha hétágra süt a nap,
szó-terhükkel útra kelnek
a rádió-sugarak.

Fejek felett surrog némán
mise, műsor, muzsika,
utazik hullámok szárnyán
s lesz belőle majd ima.

Sok-sok ház, megannyi tölcser:
kagylózó emberfülek,
Felvidéken, Kárpátalján,
itt is, ott is, szédület!

Hagymavágás közben szól a
vatikáni rádió,
kapáláshoz, sziesztához
rózsafüzér lesz a jó.

Egy kis sport fészülködéskor,
hangoskönyv, míg öltözünk,
népzene meg híres szentek,
míg virágot öntözünk.

Mennyi métermázsa áldás
városok, falvak felett
az eltelt huszonöt évben...
Fohász-kilométerek!

A Szent István Rádióban
tégla téglára kerül,
szó-lépcsőn a magas égig
kaptathatunk emberül.

Lelkeinket lélegezni
megtanítja az ima,
öltöztet és megmelenget,
mint menyegzői ruha.

Hanghullámokból szövődik
Atyánk aranyköntöse,
hogy ne ingben és gatyában
lódörögjön senki se.

A mennyei lakomára
készül már a VIP-jegyünk,
rádióinkat még sokáig
Isten tartsa meg nekünk!